

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Martin Meat kft

Strona pozwana: Géza Simonfay, Ulrich Salburg

Sentencja

- 1) Wykładni rozdziału 1 ust. 2 i 13 załącznika X do Aktu dotyczącego warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej należy dokonywać w ten sposób, że Republika Austrii mogła ograniczyć wynajem siły roboczej na swoim terytorium, zgodnie z rozdziałem 1 ust. 2 do tego załącznika, nawet jeśli ten wynajem nie dotyczył sektora wrażliwego w rozumieniu rozdziału 1 ust. 13 wspomnianego załącznika.
- 2) W celu ustalenia, czy taki stosunek umowny jak rozpatrywany w postępowaniu głównym powinien zostać zakwalifikowany jako wynajem siły roboczej w rozumieniu art. 1 ust. 3 lit. c) dyrektywy 96/71/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 grudnia 1996 r. dotyczącej delegowania pracowników w ramach świadczenia usług należy uwzględnić wszystkie okoliczności wskazujące na to, że przemieszczenie pracownika do przyjmującego państwa członkowskiego stanowi sam przedmiot świadczenia usług, którego dotyczy stosunek umowny albo go nie stanowi. Na to, że takie przemieszczenie pracownika nie stanowi samego przedmiotu świadczenia usług wskazują zasadniczo okoliczności, że usługodawca ponosi konsekwencje świadczenia usług niezgodnego z postanowieniami umowy oraz że ten usługodawca może swobodnie określić liczbę pracowników, którą uzna za odpowiednią do wysłania do przyjmującego państwa członkowskiego. Natomiast okoliczność, że przedsiębiorstwo, na rzecz którego usługi są świadczone, kontroluje zgodność wykonania świadczenia ze wspomnianą umową lub że może udzielać ogólnych porad pracownikom zatrudnionym przez usługodawcę jako taka nie pozwala na stwierdzenie, że mamy do czynienia z wynajmem siły roboczej.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 czerwca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri i in./Rina Services SpA, Rina SpA, SOA Rina Organismo di Attestazione SpA

(Sprawa C-593/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Artykuły 49 TFUE, 51 TFUE i 56 TFUE — Swoboda przedsiębiorczości — Udział w wykonywaniu władzy publicznej — Dyrektywa 2006/123/WE — Artykuł 14 — Instytucje odpowiedzialne za kontrolę i certyfikację przestrzegania ustawowo wymaganych warunków przez przedsiębiorstwa wykonujące publiczne roboty budowlane — Przepisy krajowe nakładające na te instytucje obowiązek posiadania we Włoszech siedziby statutowej)

(2015/C 279/09)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Consiglio di Stato, Consiglio Superiore dei Lavori Pubblici, Autorità per la Vigilanza sui Contratti Pubblici di lavori, servizi e forniture, Conferenza Unificata Stato Regioni, Ministero dello Sviluppo Economico delle Infrastrutture e dei Trasporti, Ministero per le Politiche europee, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero per i beni e le attività culturali, Ministero dell'Economia e delle Finanze, Ministero degli Affari esteri

Strona pozwana: Rina Services SpA, Rina SpA, SOA Rina Organismo di Attestazione SpA

Sentencja

- 1) Artykuł 51 akapit pierwszy TFUE należy interpretować w ten sposób, że zawarty w tym postanowieniu wyjątek od prawa przedsiębiorczości nie stosuje się do działalności w zakresie certyfikacji wykonywanej przez spółki mające status instytucji certyfikacyjnych.
- 2) Artykuł 14 dyrektywy 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotyczącej usług na rynku wewnętrznym należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie przepisowi państwa członkowskiego, który przewiduje, że spółki mające charakter instytucji odpowiedzialnych za certyfikację muszą mieć swoją siedzibę statutową na terytorium krajowym.

⁽¹⁾ Dz.U. C 61 z 1.3.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 25 czerwca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa – Łotwa) – VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija/Kaspars Nīmanis

(Sprawa C-664/13) ⁽¹⁾

(Odesłanie prejudycjalne — Transport — Prawa jazdy — Przedłużanie okresu ważności prawa jazdy przez państwo członkowskie, w którym wydano prawo jazdy — Wymóg zamieszkania na terytorium tego państwa członkowskiego — Zgłoszenie miejsca zamieszkania)

(2015/C 279/10)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: VAS „Ceļu satiksmes drošības direkcija”, Latvijas Republikas Satiksmes ministrija

Strona pozwana: Kaspars Nīmanis

Sentencja

Artykuł 12 dyrektywy 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu państwa członkowskiego, na mocy którego jedyny sposób, jakim dysponuje osoba ubiegająca się o wydanie lub przedłużenie okresu ważności prawa jazdy w tym państwie członkowskim w celu wykazania, że spełnia ona przewidziany w art. 7 ust. 1 lit. e) i w art. 7 ust. 3 lit. b) tej dyrektywy wymóg „miejsca zamieszkania” w rozumieniu tego art. 12 na terytorium wspomnianego państwa członkowskiego, polega na ustaleniu istnienia zgłoszonego miejsca zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 71 z 8.3.2014.